

Sygn. akt II AKa 328/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SA – Ewa Gregajtys

Protokolant: sekr. sąd. Piotr Grodecki

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2016 r.

sprawy:

- 1) *R. M. urodzonego (...) w W., syna J. i A. z domu W.,*
- 2) *P. P. (1) urodzonego (...) w W., syna T. i T. z domu P.,*
- 3) *R. R. urodzonego (...) w W., syna S. i Z. z domu S.*

oskarżonych o przestępstwo z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez ich obrońców oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 maja 2016 r., sygn. akt XVIII K 241/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do R. M., P. P. (1) i R. R. w ten sposób, że:

- a) *w opisie czynu przypisanego oskarżonym w pkt 1. wprowadza ustalenie, iż oskarżeni dokonali także zaboru w celu przywłaszczenia paska skórzanego na szkodę pokrzywdzonego;*
- b) *w pkt 2 wyroku określenie „środek karny” zastępuje określeniem „środek kompensacyjny”;*

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do wszystkich oskarżonych utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. G. - Kancelaria Adwokacka w W. opłatę w wysokości 738 zł obejmującą 23 % VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej R. M. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających oraz obciąża każdego z nich opłatą sądową w kwocie 400 zł.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 6 maja 2016 r. uznał oskarżonych R. M., P. P. (1) i R. R., w ramach zarzucanych im czynów, za winnych popełnienia przestępstwa z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał ich oraz na podstawie art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył R. M. karę 4 lat pozbawienia wolności, zaś oskarżonym P. P. (1) i R. R. kary po 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonych oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego R. M. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 39 k.k. polegającą na orzeczeniu przez Sąd, w stosunku do oskarżonych, w tym w stosunku do oskarżonego R. M., środka karnego w postaci obowiązku zapłaty solidarnie na rzecz pokrzywdzonego kwoty 10.000 zł, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, tj. środka karnego nieznanego ustawie będącej podstawą wydania zaskarżonego wyroku, tj. ustawie Kodeks karny w jej brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, tj. bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k.;

Mając na uwadze powyższy zarzut na podstawie art. 439 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o uchYLENIE zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nadto na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w związku z art. 438 pkt 2 i 3 i k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 i 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i dokonanie tej oceny w sposób niepełny i niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez:

a. uznanie zeznań pokrzywdzonego A. Z. (1) za wiarygodne, w sytuacji gdy zeznania w/w pozostają w sprzeczności z obiektywnym materiałem dowodowym znajdującym się aktach postępowania, tj. m.in. z opinią z zakresu badań daktyloskopijnych oraz z zakresu badań biologicznych, których wyniki zaprzeczały treści zeznań pokrzywdzonego, który nadto w czasie zdarzenia pozostawał pod znacznym wpływem alkoholu;

b. pominięcie w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym okoliczności wskazywanych przez pokrzywdzonego, którego zeznania Sąd uznał za wiarygodne w całości, tj.:

i. pozostawienia pokrzywdzonego przez oskarżonych samego w garażu na okres ok. kilku minut (str. 6 protokołu z dnia 01 marca 2016r.);

ii. możliwości wydostania się przez pokrzywdzonego z kanału garażowego, garażu oraz całej posesji w czasie, gdy oskarżeni przebywali poza garażem (str. 8 prot. rozprawy z dnia 01 marca 2016r.);

(...). otwarcia przez pokrzywdzonego od wewnątrz klapy bagażnika pojazdu, którym pokrzywdzony miał być przewożony, (str. 6 prot. rozprawy z dnia 1 marca 2016r.);

które to naruszenia mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez błędne i ustalenie stanu faktycznego w sprawie i w konsekwencji niesłuszne przyjęcie, iż oskarżony R. M. dopuścił się przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych z podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na poczynieniu przez Sąd Okręgowy ustalenia, iż:

a. A. Z. (1) został pozbawiony wolności w kanale garażowym na posesji oskarżonego P. P. (1) przy ul. (...), w sytuacji gdy:

i. sam pokrzywdzony zeznał, iż został w garażu na pewien moment sam (str. 6 prot. rozprawy z 01 marca 2016) oraz, że potrzebowalby kilku minut aby wyjść z kanału i uciec z garażu, jak też że uważa iż mógł sam wyjść z kanału i opuścić garaż (str. 8 prot. rozprawy z 01 marca 2016);

ii. świadek T. P., tj. właściciel posesji oraz garażu zeznał, iż głębokość kanału, w którym miał znajdować się pokrzywdzony to około 130 cm (st. 12 prot. rozprawy z 17 lutego 2016r);

tj. w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy, nawet przy uznaniu zeznań pokrzywdzonego za wiarygodne, nie daje podstaw do uznania, iż pokrzywdzony był pozbawiony wolności w kanale montażowym na posesji przy ul. (...);

b. A. Z. (1) został pozbawiony wolności w bagażniku pojazdu marki V. (...), w sytuacji gdy sam pokrzywdzony zeznał, iż:

i. samodzielnie i bezproblemowo zdjął z rąk plastikowy przedmiot, którym miał mieć skrupowane ręce;

ii. samodzielnie i bez użycia jakichkolwiek narzędzi otworzył od wewnątrz bagażnik pojazdu którym miał być przewożony;

tj. w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy, nawet przy uznaniu zeznań pokrzywdzonego za wiarygodne, nie daje podstaw do uznania, iż pokrzywdzony został pozbawiony wolności przez oskarżonych, w tym oskarżonego R. M., poprzez zamknięcie w bagażniku w/w pojazdu

c. pozbawienie A. Z. (1) wolności miało łączyć się ze szczególnym udręczeniem pokrzywdzonego, w sytuacji gdy:

i. zgromadzony materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do uznania, iż pokrzywdzony w czasie gdy miał przebywać w kanale garażowym miał być polewany piwem lub miał być na niego oddawany mocz przez jednego z oskarżonych, którym to okolicznościom podawanym przez pokrzywdzonego przeczą wprost wnioski opinii z zakresu badań biologicznych;

ii. mając na uwadze rodzaj wykonywanej przez pokrzywdzonego pracy nie można uznać aby oblepienie go pianką montażową miało być przejawem szczególnego udręczania;

d. działania oskarżonych wypełniły również znamiona czyny z art. 280 § 1 k.k., w sytuacji gdy - nawet przy uznaniu zeznań pokrzywdzonego co do zasady za wiarygodne:

i. żadna w rzeczy, która miała zostać odebrana pokrzywdzonemu nie została ukryta, lecz wszystkie te rzeczy zostały odnalezione w garażu, w którym przebywał pokrzywdzony;

ii. pokrzywdzony nie posiadał przy sobie środków finansowych w kwocie 200,00 złotych na co wskazują zeznania świadka M. S., od którego pokrzywdzony chciał pożyczyć pieniądze w kwocie 100 złotych, czego w/w świadek odmówił a nadto z zeznań samego pokrzywdzonego oraz świadka M. D. (1) wynika, iż pracodawca pokrzywdzonego miał z nim nierozliczoną zaległą wypłatę oraz nie wypłacił mu zaliczki, o którą pokrzywdzony prosił;

które to błędy mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez niesłuszne uznanie, iż oskarżony R. M. dopuścił się przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, w przypadku nie podzielenia przez Sąd Apelacyjny stanowiska obrony w zakresie występowania w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego -R. M. od zarzucanego mu czynu;

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego P. P. (1) zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, znacznie przekraczającej swobodną ocenę dowodów, poprzez danie w całości wiary pokrzywdzonemu i uznaniu za niewiarygodne zeznań świadków T. P. i P. R. (1) a także wyjaśnień oskarżonych co do okoliczności

towarzyszących obcięciu włosów pokrzywdzonemu, a także danie wiary zeznaniom pokrzywdzonego w zakresie wciągnięcia go z powrotem do warsztatu przez oskarżonych P. P. (1) i R. M., oddawania na niego moczu, użycia plastikowej opaski zaciskowej w czasie przewożenia go samochodem a także otwarcia przez niego od wewnątrz bagażnika samochodowego, co w efekcie doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu:

- że pokrzywdzony A. Z. (1) nie wyraził zgody na obcięcie mu włosów przez oskarżonych, mimo dowodów, wskazujących na inny przebieg tej części zdarzenia, a także późniejszego zachowania się pokrzywdzonego, który w dalszym ciągu spożywał alkohol z oskarżonymi,

- że pokrzywdzony, po opuszczeniu przez niego garażu (zaraz po uderzeniu go przez oskarżonego R. M.) został z powrotem wciągnięty do niego przez oskarżonych P. P. (1) i R. M., mimo, iż znajdował się on wówczas bezpośrednio pod oknami swego dobrego znajomego - świadka M. D. (2) a tym samym mógł wzywać jego pomocy,

- że oskarżony P. P. (1) oddał mocz na pokrzywdzonego w czasie, gdy ten leżał w kanale, mimo istniejącego dowodu z opinii (...)Z. (...), stwierdzającej brak śladów moczu ludzkiego na kurtce pokrzywdzonego,

- że pokrzywdzonemu przed wywiezieniem go z posesji oskarżonego P. P. (1) skrupowano ręce, zakładając na nie plastikową opaskę zaciskową, mimo, iż takiej opaski nie odnaleziono ani w bagażniku samochodu ani też na miejscu - wskazanym przez pokrzywdzonego - jako miejsce wywiezienia go do pobliskiego lasu,

- że pokrzywdzony otworzył sam od wewnątrz bagażnik samochodu V. (...), mimo, iż nie jest to możliwe bez użycia odpowiednich narzędzi,

2) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, to mianowicie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie, poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego R. R. o powołanie biegłego z zakresu motoryzacji w celu wydania opinii czy jest możliwe, jeśli tak to w jaki sposób i w jakim czasie sforsowanie zamka bagażnika V. (...) bez użycia narzędzi, podczas gdy opinia biegłego w tym zakresie wskazałaby w sposób oczywisty czy zeznania pokrzywdzonego w tym zakresie są wiarygodne bądź też trzeba im odmówić wiarygodności.

3) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego P. P. (1).

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. R. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

a) mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez całkowicie dowolną ocenę dowodów z zeznań pokrzywdzonego oraz wyjaśnień oskarżonego R. i współoskarżonych, przy czym dowolność ta polega w ocenie obrony na niezasadnym odmówieniu wyjaśnieniom oskarżonych przymiotu wiarygodności, jako rzekomo sprzecznych z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, podczas gdy sprzeczność ta zachodzi

jedynie pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonych a zeznaniami pokrzywdzonego;

b) mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, tj. 7 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego, podczas gdy pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym dowody z wyjaśnień

oskarżonych a także dowody z zeznań świadków oraz dopuszczone w sprawie ekspertyzy kryminalistyczne wskazują, że relacje procesowe A. Z. (1) nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym;

c) mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, tj. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., polegającą na niezasadnym oddaleniu wniosku obrony o uzupełniające, ustne opiniowanie biegłych psychiatrów, podczas gdy wniosek ten został złożony na najwcześniejszym możliwym etapie, tj. po wpłynięciu do akt opinii pisemnej, a zatem nie mógł być uznany za zmierzający do przedłużenia postępowania, a także zmierzał do ustalenia okoliczności istotnej dla możliwości przypisania oskarżonemu winy w chwili czynu;

d) mającą wpływa na jego treść obrazę przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. polegający na niezasadnym oddaleniu wniosku obrony o opiniowanie biegłego z zakresu mechaniki pojazdów na okoliczność możliwości ręcznego sforsowania od wewnątrz samochodu zamka bagażnika pojazdu V. (...), który, wg relacji pokrzywdzonego, miał być wykorzystany do przewiezienia go do pobliskiego lasu;

e) mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrony o przesłuchanie w charakterze świadka N. S., który to dowód - wbrew stanowisku Sądu Okręgowego - zmierzał do ustalenia okoliczności mającej znaczenie dla sprawy, jaką był stan upojenia alkoholowego pokrzywdzonego i jego zachowanie kilka godzin przed zdarzeniem objętym zarzutem, a w konsekwencji zmierzał do oceny wartości poznawczej dowodu właściwego, tj. zeznań A. Z. (1);

f) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 189 § 3 k.k. poprzez błędne zastosowanie, w sytuacji, w której ustalony przez Sąd Okręgowy sposób działania R. R., a także pozostałych oskarżonych, nie daje podstaw do uznania pozbawienie A. Z. (1) wolności wiązało się ze szczególnym udrczeniem;

g) mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że pozbawienie wolności A. Z. (1) nastąpiło poprzez wrzucenie go przez oskarżonych do kanału montażowego, podczas gdy z uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego wynika, że pomimo ok. 20 minutowego okresu nieobecności oskarżonych w garażu, nie zdecydował się on na jego opuszczenia, pomimo nieskrępowania go w żaden, a tym bardziej uniemożliwiający oddalenie się sposób, a jednocześnie z zeznań A. Z. (1) wynika, że wysokość kanału montażowego pozwalała mu na jego swobodne opuszczenie;

h) mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, a to art. 192 § 2 k.p.k., polegającą na odstąpieniu od przesłuchania pokrzywdzonego w obecności biegłych psychologów, pomimo tego, że z wcześniej odebranych zeznań świadków, a także wyjaśnień oskarżonych wynikały okoliczności uzasadniające powzięcie wątpliwości co do stanu psychicznego pokrzywdzonego.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę skarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Natomiast prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego – art. 46 § 1 k.k. i art. 39 k.k. – poprzez orzeczenie w pkt 2 zaskarżonego wyroku środka karnego polegającego za obowiązku zapłaty przez oskarżonych solidarnie kwoty 10 000 zł na rzecz pokrzywdzonego tytułem zadośćuczynienia, podczas gdy art. 46 § 1 k.k., wskazany jako podstawa tego rozstrzygnięcia, oraz art. 39 k.k., w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. do dnia 15 kwietnia 2016r., jak również w brzmieniu aktualnie obowiązującym, nie przewidują możliwości orzeczenia środka karnego, a środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia,

II. obrazę przepisów postępowania-art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. - mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez pominięcie w zmodyfikowanym przez sąd opisie czynu przypisanego oskarżonym faktowi dokonania przez nich zaboru skórzanego paska na szkodę pokrzywdzonego, podczas gdy z dokonanych przez sądu ustaleń faktycznych jednoznacznie wynika, że pasek ten był przedmiotem zaboru.

Podnosząc powyższe zarzuty w oparciu o przepisy art. 427 § 1 i art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. w brzmieniu sprzed 15 kwietnia 2016 r. wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku:

1. w punkcie 2 poprzez orzeczenie, w miejsce zawartego tam rozstrzygnięcia, na podstawie art. 46 § 1 k.k., względem oskarżonych R. M., P. P. (1) i R. R., środka kompensacyjnego w postaci obowiązku zapłaty solidarnie kwoty 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) na rzecz A. Z. (2) tytułem zadośćuczynienia za dostaną krzywdę;
2. w punkcie 1 poprzez modyfikację opisu czynu przypisanego oskarżonym i wskazanie, że obok wymienionych przedmiotów dokonali oni także zaboru skórzanego paska na szkodę pokrzywdzonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Na uwzględnienie zasługuje apelacja prokuratora oraz częściowo apelacja obrońcy oskarżonego R. M. w zakresie obrazy art.46 § 1 k.k. Natomiast w pozostałej części apelacja tegoż obrońcy oraz apelacje oskarżonych P. P. (1) i R. R. nie zasługują na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przede wszystkim nie są zasadne podniesione przez wszystkich obrońców zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego, a w szczególności dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonego A. Z. (1), T. P., i P. R. (1), a także wyjaśnień oskarżonych.

W świetle jednolitego i utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004/1/53; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., sygn. V KK 60/03, LEX nr 104378; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2003 r., sygn. V KK 375/02, LEX nr 80278; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 stycznia 2001 r., sygn. II AKa 255/00, Prok. i Pr. 2002/10/22).

Lektura uzasadnienia wyroku prowadzi do wniosku, iż wszystkie powołane wyżej przesłanki wyznaczające granice swobodnej oceny dowodów zostały spełnione przez Sąd I instancji, który ujawnił całokształt okoliczności sprawy i poddał je wnikliwej ocenie, zaś swoje stanowisko wyczerpująco i logicznie uargumentował w uzasadnieniu wyroku.

Uznając za wiarygodne zeznania A. Z. (1), Sąd I instancji wskazał na ich konsekwencję i stanowczość, albowiem zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie pokrzywdzony przedstawił w sposób bardzo szczegółowy i tożsamy wersję przebiegu zdarzenia. Występujące w jego zeznaniach rozbieżności miały charakter drugorzędny, zaś pokrzywdzony logicznie i racjonalnie uzasadnił je niepamięcią, dynamicznym i gwałtownym przebiegiem zdarzenia oraz działaniem pod wpływem stresu. Nadto Sąd Okręgowy argumentował, iż pokrzywdzony był dla oskarżonych osobą obcą i nie pozostawał z żadnym z nich w konflikcie lub sporze, a więc nie miał żadnego powodu, aby ich pomawiać o dokonanie przestępstwa na jego szkodę. Wskazał też na fakt, iż zeznania pokrzywdzonego, znajdują potwierdzenie w opinii sądowo – lekarskiej, z której wynika, że stwierdzone u niego obrażenia w postaci urazu głowy bez utraty przytomności, licznych otarć skóry oraz uraz okolicy prawego łuku brwiowego z raną długości około 1 cm mogły powstać w czasie i okolicznościach przez niego opisanych.

Nadto przy ocenie zeznań A. Z. (1) Sąd I instancji uwzględnił fakt, iż jego relacja, co do przebiegu zdarzenia znajduje potwierdzenie w dowodach w postaci zeznań J. R. P. R. (2) i K. R., protokołu z oględzin jego osoby i miejsca

zdarzenia, dokumentacji fotograficznej, ujawnionych i zabezpieczonych dowodach rzeczowych, a także opiniach z zakresu genetyki sądowej i traseologicznej.

Przedstawioną przez Sąd Okręgowy argumentację podziela w całości Sąd Apelacyjny, albowiem nie sposób uznać jej za pozostającą w sprzeczności w zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zeznań pokrzywdzonego jest, zatem zgodna z dyrektywami zawartymi w treści art. 7 k.p.k. i pozostaje pod ochroną tegoż przepisu.

Oczywistą konsekwencją dokonanej przez Sąd I instancji swobodnej oceny zeznań pokrzywdzonego było uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań T. P. i P. R. (1). W ocenie Sądu Apelacyjnego trafna jest argumentacja Sądu I instancji, iż wyjaśnienia oskarżonych nie tylko pozostają w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego, lecz także zawierają wzajemne i wewnętrzne sprzeczności. Sąd Okręgowy trafnie też dostrzegł istnienie interesu osobistego po stronie T. P. i P. R. (1) w składaniu zeznań korzystnych dla oskarżonych.

Przytoczona wyżej argumentacja, mająca decydujące znaczenie dla oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonych, została zignorowana przez obrońców, a zatem podniesione przez nich zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. uznać należy za dowolną polemikę z prawidłową oceną dowodów dokonaną przez Sąd I instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie zasługują także na uwzględnienie podniesione przez wszystkich obrońców zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, albowiem ustalenia te w całości stanowią odzwierciedlenie prawidłowo uznanych za wiarygodne zeznań A. Z. (1).

Na ich podstawie Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny prawnej zachowania się oskarżonych, uznając, iż wyczerpało ono znamiona przestępstwa z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W uzasadnieniu wyroku powołał dość obszerną argumentację uzasadniającą przyjętą kwalifikację prawną czynu oskarżonych, którą także podziela Sąd Apelacyjny.

Argumentacja powyższa także została pominięta przez wszystkich skarżących, co czyni podniesione przez nich zarzuty w tej części za arbitralne i dowolne. W szczególności obrońcy zignorowali trafną argumentację Sądu I instancji uzasadniającą dokonanie ustaleń faktycznych co do pozbawienia wolności pokrzywdzonego ze szczególnym udręceniem oraz dokonania zaboru na jego szkodę mienia ruchomego po uprzednim zastosowaniu względem niego przemocy.

Wbrew stanowisku obrońcy P. P. (1), nie sposób uznać wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności za rażąco niewspółmiernie surowe, jeśli się zważy, iż oscylują one w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego za przestępstwo z art. 189 § 3 k.k.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zasługują na uwzględnienie podniesione przez obrońców oskarżonego P. P. (1) i R. R. zarzuty obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., polegające na oddaleniu wniosków o dopuszczenie dowodów z opinii

biegłego z zakresu mechaniki pojazdów oraz zeznań N. S.. Sąd Okręgowy słusznie, bowiem argumentował w uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu obu wniosków, iż zawnioskowane dowody nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. N. S. miała zeznać na okoliczność stanu trzeźwości pokrzywdzonego na około 4 – 5 godzin przed zdarzeniem, a nie w chwili czynu. Drugorzędne znaczenie dla meritum sprawy ma także fakt, w jaki sposób i w jakim czasie pokrzywdzony wydostał się z bagażnika samochodu, w którym został uwięziony.

Sąd Apelacyjny podziela także argumentację Sądu I instancji powołaną w uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu wniosku w zakresie przeprowadzenia uzupełniającego przesłuchania biegłych psychiatrów na rozprawie. Biegli w opinii sądowo – psychiatrycznej wypowiedzieli się, bowiem w sposób pełny, jasny i jednoznaczny w przedmiocie oceny stanu poczytalności oskarżonego R. R. w chwili czynu, uwzględniając przy tym fakt jego uzależnienia od alkoholu. Nie zachodziły, więc przesłanki określone w art. 201 k.p.k. uzasadniające przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej.

Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy art. 192 § 2 k.p.k., albowiem Sąd I instancji nie powziął wątpliwości, co do stanu psychicznego pokrzywdzonego, a z okoliczności sprawy nie wynika, iż wątpliwości takie winien był powziąć.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny stwierdza, iż podniesione przez obrońcę oskarżonego R. R. zarzuty obrazy przepisów postępowania w omawianym zakresie nie są zasadne.

Natomiast na uwzględnienie zasługuje apelacja prokuratora oraz częściowo apelacja obrońcy oskarżonego R. M. w zakresie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd Okręgowy pominął w opisie czynu przypisanego oskarżonym fakt, iż przedmiotem dokonanego przez nich zaboru w celu przywłaszczenia był także pasek skórzany, co wynikało jednoznacznie z zeznań A. Z. (1). Zgodzić się także należy ze stanowiskiem prokuratora i obrońcy, iż Sąd Okręgowy winien był orzec środek kompensacyjny, a nie środek karny wobec oskarżonych.

Sąd Apelacyjny nie podzielił przy tym stanowiska obrońcy, iż uchybienie powyższe skutkowało bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k., albowiem środek karny w postaci określonego świadczenia pieniężnego wymieniony został w katalogu środków karnych określonym w art. 39 k.k., a zatem jest on znany ustawie.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonym wprowadził ustalenie, iż dokonali oni zaboru w celu przywłaszczenia także paska skózanego na szkodę pokrzywdzonego, zaś określenie „środek karny” zastąpił określeniem „środek kompensacyjny”.

Natomiast w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.